

GR 244 ANDALUSIE

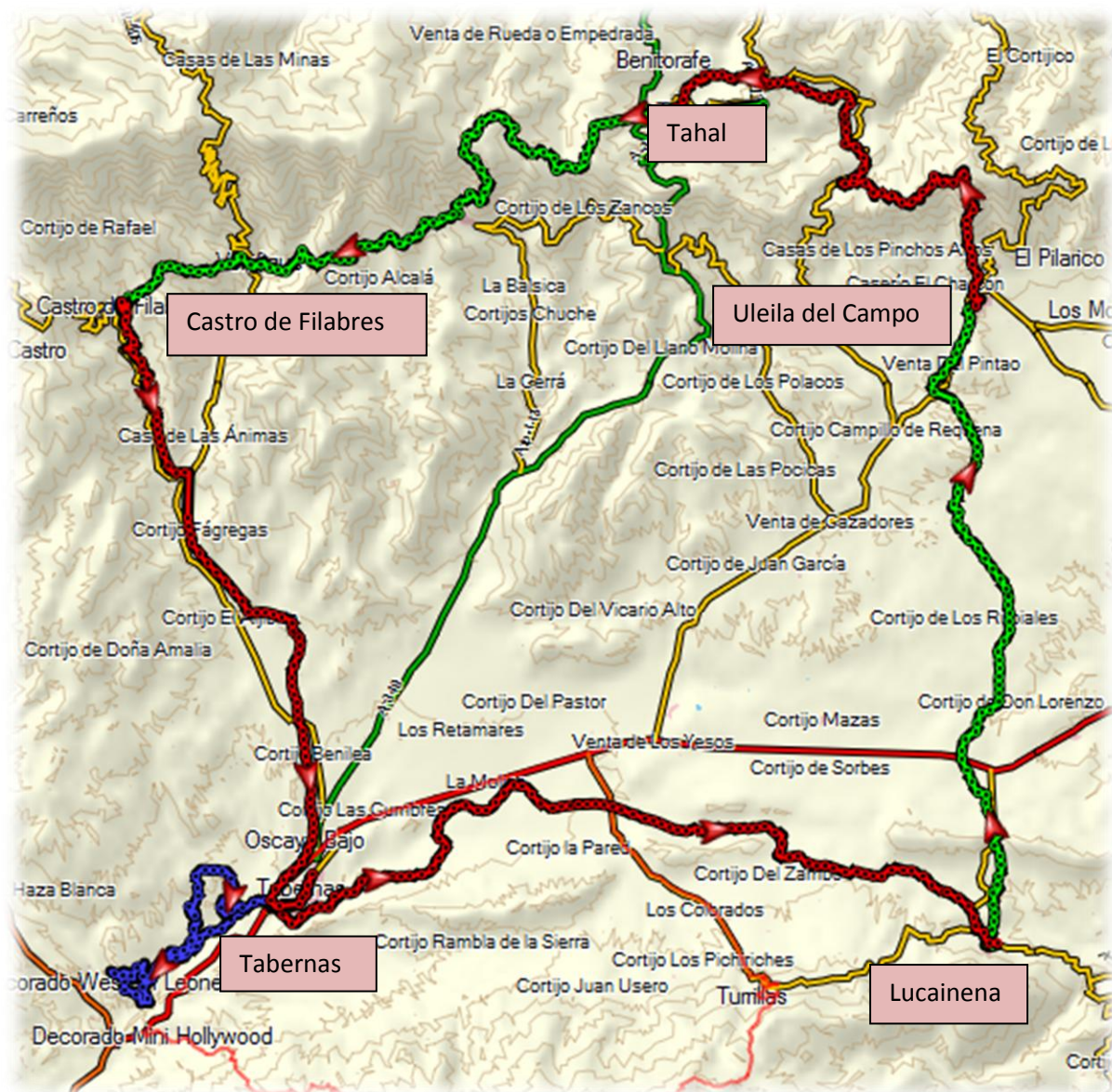

TABERNAS WOESTIJN

VOORSTELLING TOCHT

De GR 244 is een luswandeling welke je dan ook om het even waar kunt beginnen. Het officiële beginpunt is echter Tabernas. Tabernas zelf ligt midden in de woestijn. De GR 244 gaat dus deels door woestijngebied. Het is een tamelijk recente GR en de wegbewijzing staat heel goed aangeduid. Dagelijks kom je een dorp tegen. In de meeste dorpen vind je tevens een hostel of een hotel. Campings zijn er op de gehele tocht niet aanwezig.

DE AVONTURIER

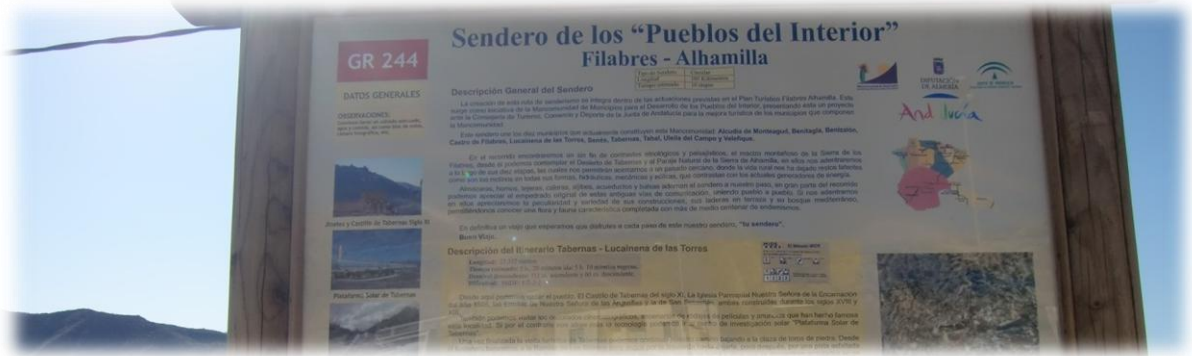
Ludwig

Maandag 13 februari 2012

- Van : Tabernas 425 m
- Naar : Lucainena 600 m
- Afstand : 25 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 5 uur

Het is de eerste keer dat ik een trektocht alleen doe. Normaal gezien doe ik dergelijke trekkings steeds in groep. Maar ik had mij al lang voorgenomen om er eens geheel alleen op uit te trekken. Nu is het er eindelijk van gekomen. Deze morgen ben ik in Almeria vertrokken met de bus en rond de middag kwam ik toe in Tabernas, mijn vertrekpunt.

De GR 244 begint officieel bij dit bord. Maar iets verder op staat er nog een bord dat mijn aandacht trekt. Ik ga er naar toe en zie dat er hier nog een GR passeert, de GR 140.

De GR 140 kende ik nog niet. Eens thuis heb ik opzoekingen verricht en zie dat deze GR aansluit op de GR 7 waar ik ook mee bezig ben. Ook de GR 140 doorkruist de Tabernaswoestijn. Deze GR staat dan ook meteen op mijn verlanglijstje.

Tabernas heeft nog een echte stierenarena (plaza de toros) op hun grondgebied. De toegangspoort is los en ik neem meteen een kijkje binnenin. Het is tevens de eerste maal dat ik in een echte arena kom te staan. De arena werd gebouwd in 1986 en de plaatselijke bevolking organiseert er gevechten met vaarzen. De arena biedt plaats aan 2.000 toeschouwers en de toegang is er steeds gratis.

De woestijn van Tabernas of “Desierto de Tabernas” is het enige gebied in Europa dat de naam van woestijn mag dragen. Het gebied is 280 vierkante kilometer groot. Zandige grond biedt slechts sporadisch ruimte aan begroeiing. Het gaat om uiterst taaie gewassen die tegen het extreme klimaat op deze plaats opgewassen zijn. Cactussen zijn daar een mooi voorbeeld van.

De Tabernaswoestijn is geen zandwoestijn, maar een rotswoestijn. Hier valt minder dan 2 liter regen per jaar.

Het GR-pad voert me verder door de woestijn. Op het heuveltje, aan de horizon, zie ik nog het kasteel van Tabernas, de plaats waar ik vertrokken ben.

Echte bergen zijn er niet in deze woestijn. Het zijn meer heuvels, maar vooral veel kloven. Deze kloven zijn eigenlijk oude rivierbeddingen die al eeuwen of zelfs al duizenden jaren uitgedroogd zijn.

De woestijn van Tabernas zit ingeklemd tussen de Sierra de los Filabres in het noorden en de Sierra Alhamilla in het zuidzuidoosten. Hierdoor is dit gebied afgeschermd tegen vochtige luchtsoorten waardoor het hier nauwelijks regent.

Af en toe tref ik hier ook een zeldzame berk aan. Blijkbaar kan de berk ook leven in deze barre omstandigheden.

Op deze plaats rust ik even uit op een steen. Mijn aandacht wordt getrokken op de steen tegenover mij. Ik merk daar precies de contouren van een zeeschelp. Ik zet mijn bril op en ga het eens van naderbij bekijken.

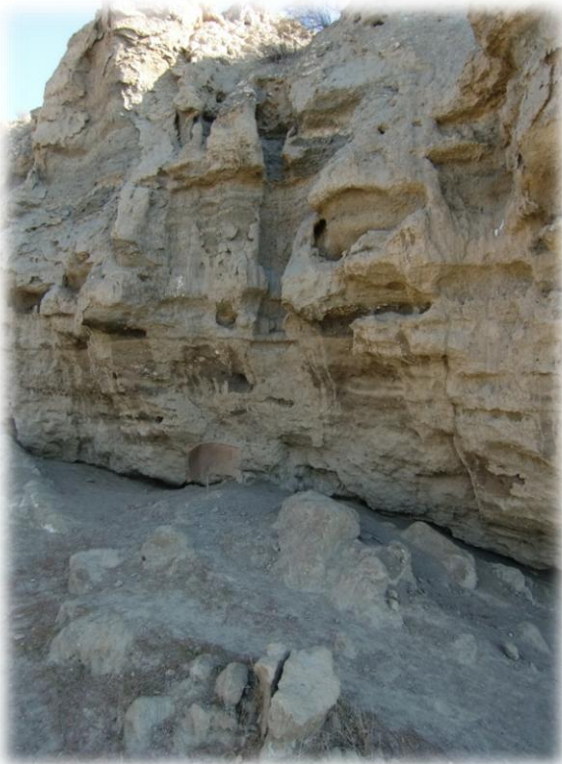

En inderdaad, ik heb hier zojuist een fossiel van een zeedier ontdekt. Met de punt van mijn mes en met enkele scherpe stenen zwoeg ik een tiental minuten om dit fossiel uit de rots te kunnen hakken. Even vraag ik mij af of ik dit fossiel niet beter zou laten zitten, maar het duiveltje in mij zegt mij dat ik het toch maar beter mee neem want dat er anders iemand anders mee weg zal zijn. Dit bewijst meteen dat hier ooit zeewater door deze rivierbeddingen heeft gestroomd.

De zon schijnt hier maar liefst meer dan drieduizend uur per jaar, vooral in het zomerhalfjaar op een verzengende manier. Temperaturen van 40° C in de schaduw zijn geen uitzondering.

In de rotsen zitten heel wat hollen. Af en toe merk ik hier een woning op waarvan men enkel maar de gevel ziet. De eigenlijke woning zit in de hollen van de rots. Dit is wat men noemt een grotwoning.

Een groot insect dat ik niet zo meteen thuis kan brengen.

Af en toe zie ik hoog in de lucht een valse gier door het luchtruim cirkelen maar om er een foto van te nemen zitten ze steeds te ver af.

Af en toe kom ik toch nog een olijfboomgaard tegen. Uiteraard worden deze bomen hier besproeid met water.

Ik heb het eindpunt voor vandaag bereikt. Ik begeef me naar het kantoor van de toeristische dienst, maar dit blijkt gesloten te zijn. Al merk ik wel dat er achteraan het gebouw een koertje is waar ik makkelijk mijn tentje kan zetten voor het geval ik geen ander onderkomen vind.

Ik begeef me naar het enige hotel in het dorp. Ik zie er geen beweging en alles is gesloten. Ik bel toch maar even aan, je weet maar nooit. Een vriendelijke man die perfect Engels spreekt, opent de deur. Het hotel zit vol, zegt hij. Een groep Noorse motards hebben het gehele hotel afgehuurd. De bar en het restaurant zijn gesloten. Ik kan hier niet terecht. Ik vraag aan de hoteluitbater of hij soms uit Engeland komt omdat zijn Engels zo goed is. Het blijkt helemaal geen Engelsman te zijn, maar een Duitser uit Munchen. Ik schakel meteen over naar het Duits want dat is beter dan mijn Engels. Dat schept meteen een band. Ik leg hem uit dat ik een tent, matje en slaapzak bij me heb. Dat ik niet echt een kamer en bed nodig heb, enkel maar een onderdak. Ik mag binnen komen. De man gaat een oplossing zoeken en neemt me mee naar de kelder. Daar is een vergaderzaaltje waar ik mijn matje mag leggen. Als ik mij geïnstalleerd heb, mag ik naar de bar gaan. Ik zal er wat te drinken krijgen, ook al is de bar

niet open. In de bar maak ik verder kennis met de hoteluitbater. Hij heet Stephan en woont al 23 jaar in Spanje. Hij geeft me een kom hete soep. Het is een typisch Andalusisch product. Er zitten witte bonen in met stukjes aardappel en stukjes vlees. Hier zul je het warm van krijgen, zegt Stephan.

De kok is er niet en het restaurant is gesloten. Maar als ik wil, mag ik met hen mee aan tafel gaan. Er is nog een Duitse vriend uit München op bezoek die een Zwitserse vriend heeft mee gebracht en ook zij eten met hen mee. Stephan weet niet wat er klaar gemaakt zal worden maar het zal maar gewone kost zijn zegt hij, datgene wat er in huis is. Hij vraagt me tevens of er iets is wat ik niet lust. Ik stel Stephan gerust en zeg hem dat ik een alleseter ben. Stephan zegt mij dat hij en zijn vrouw Amora gaan drinken bij het eten. Ook de gasten drinken Amora aan tafel. Of ik dat ook lust of liever iets anders heb. Ik zeg hem dat Amora voor mij goed is. Ik weet eigenlijk niet wat het is maar ik veronderstel dat het een soort streekwater is. Ik schuif mee aan tafel. Eerst is er een lekker voorgerechtje. Nadien een tussengerechtje bestaande uit roerei met zwarte truffels. Het hoofdgerecht is een groenteschotel met gebakken aardappeltjes en gebakken eend. Als dessert een vanillesaus met verse Spaanse aardbeien, de eerste pluk van het jaar. Gewone kost noemen ze dat hier. Het is duidelijk; ik ben weeral met mijn gat in de boter gevallen. De Amora (Amura geschreven) blijkt dan toch geen water te zijn. Het is een wijn die gebotteld wordt in Almeria. Met Stephan heb ik het onder andere over Derrick (Horst Tappert). Natuurlijk dat hij die kent. Hij heeft alle afleveringen gezien. Hier in Spanje kennen ze Derrick echter niet.

Vlnr : Stephan, zijn echtgenote Mercedes (zij is Baskische en spreekt wat Frans), de Zwitser Peter en zijn Duitse vriend Hilge.

Na het eten verdwijnen Stephan en Mercedes. Ik weet niet waar ze naar toe zijn. Een half uurtje later ga ik naar de kelder slapen. Als ik in de kelder kom, zie ik Stephan en Mercedes juist uit de vergaderzaal komen. Ze vonden het niet kunnen dat hun gast op de grond zou slapen en ze hebben een heus bed geïnstalleerd. Voor het bed hebben ze tevens een vuurtje gezet want ik mocht het niet koud krijgen tijdens de nacht. Hier word je nog werkelijk behandeld als familie. Ik kan dit hotel dan ook aan iedereen aanbevelen. Het betreft hotel El Museo waar de klant nog altijd koning is. Ik hoop er ooit nog eens terug te komen.

Dinsdag 14 februari 2012

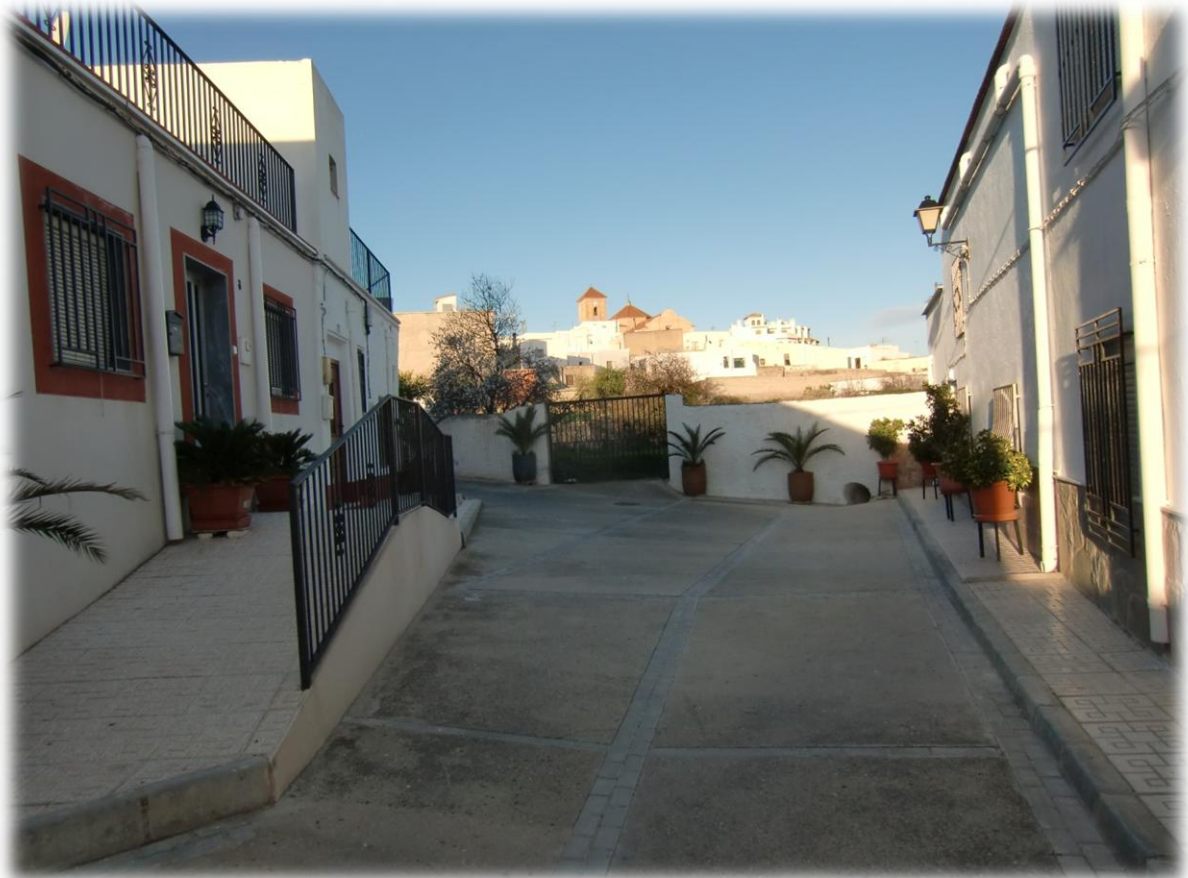
- Van : Lucainena 600 m
- Naar : Uleila del Campo 600 m
- Afstand : 21 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 6 uur

's Morgens neem ik samen met de groep Noren het ontbijt. Nadien wil ik gaan afrekenen. Stephan vraagt enkel maar wat voor het eten en de drank. Het bedrag is echter zo klein dat ik niet kan geloven dat het eten en het bier hier zo goedkoop is. Ik geef hem het dubbele, maar dat weigert hij. Hij verlaat zijn bureau en gaat wisselgeld halen. Ik zie dat hij opgehouden wordt door de groep Noren. Ik neem mijn rugzak en vertrek. Het is weliswaar geen mooi afscheid, maar op deze manier heb ik toch iets betaald voor mijn verblijf in dit hotel. Duizend maal dank aan Mercedes en aan Stephan voor de goede ontvangst en de mooie onvergetelijke avond.

Het is juist marktdag in het centrum van het dorp. Het is nog vroeg en ze zijn de kramen nog aan het opzetten. En net als gisteren schijnt de zon volop van in de ochtend. Vandaag ga ik het wat rustiger aan doen. Het is een minder zware dag dan gisteren, maar ik vertrek nu drie uur vroeger dan gisteren. Ik besluit dan ook wat trager te stappen en wat meer rustpauzes in te lassen.

Daar ik vandaag toch genoeg tijd heb, doorkruis ik zowat alle straatjes van het dorp. Ik vind deze witte dorpjes oogverblindend en zo rustgevend. Het is nog vroeg in de ochtend en ik kom weinig of geen mensen tegen.

Sommige woningen zijn nog versierd met bloemen, maar ik zie dat er heel veel plantjes geleden hebben onder de koude nachten. Desalniettemin oogt het toch wel mooi.

Al vlug bevind ik me terug in de woestijn en laat ik Lucainena achter mij. Ik merk ook een rare wolk op die mij wel lijkt te volgen. Het betreft hier een typische lenswolk. Deze vormen ontstaan door golfvormige bewegingen van lucht onder invloed van heuvels en bergen.

Het lijkt er meer en meer op dat ik de woestijn aan het verlaten ben. Ik kom al eens een klein bosje tegen maar ook akker- en bouwland.

Ik bereik Uleila del Campo en neem mijn intrek in een hostel. En net als gisteren ben ik vandaag terug geen mens tegen gekomen.

Woensdag 15 februari 2012

- Van : Uleila del Campo 600 m
- Naar : Tahal 1.000 m
- Afstand : 21 km
- Stijgen : 1.400 m
- Dalen : 900 m
- Duur : 8 uur

Vandaag een zware dag, niet zozeer in afstand, maar er moet vandaag heel wat hoogte overbrugd worden.

Ik heb het al aangehaald dat deze GR zeer goed aangeduid is. In de dorpen zelf wordt de GR aangeduid met gelakte ceramische tegeltjes die tegen de huizen geplakt zijn.

GR 244

DATOS GENERALES

OBSERVACIONES:
Comienza levantando el cabezudo adosado, agua y cascadas, así como hitos de roble, castaño, y agrullo, etc.

Sendero de los Pueblos del Interior Filabres - Alhamilla

Tipo de Sendero	Circular
Longitud	105 Kilómetros
Tiempo estimado	10 etapas

Descripción General del Sendero

La creación de esta ruta de senderismo se integra dentro de las actuaciones previstas en el Plan Turístico Filabres Alhamilla. Este surge como una iniciativa de la Mancomunidad de Municipios para el Desarrollo de los Pueblos del Interior que presenta un proyecto ante la Consejería de Turismo, Comercio y Deporte de la Junta de Andalucía para la mejora turística de los municipios que componen la Mancomunidad.

Este sendero une los municipios que constituyen esta Mancomunidad actualmente compuesta por diez municipios: Alcudia de Monteagud, Benitagla, Benizálon, Castro de Filabres, Lucainena de las Torres, Senés, Tabernas, Tahal, Ulella del Campo y Veledique.

En el recorrido encontraremos un sin fin de contrastes etrológicos y paisajísticos, el macizo montañoso de la Sierra de los Filabres, desde el podemos apreciar el Desierto de Tabernas y el Paraje Natural de la Sierra de Alhamilla, en ellos nos adentraremos a lo largo de sus diez etapas que nos permitirán acercarnos a un pasado cercano donde la vida rural nos ha dejado restos latentes como son los molinos en todas sus formas, hidráulicos, mecánicos y viento, que contrastan con los actuales generadores de energía, como son los molinos de hormos, tejeras, calernas, aljibes, acueductos y balsas adornan el sendero a nuestro paso, en gran parte del recorrido podremos apreciar el empedrado original de estas antiguas vías de comunicación, uniendo pueblo a pueblo si nos adentrarnos podremos apreciar la paculandad y variedad de sus construcciones, sus laderas en terraza y su bosque mediterráneo, podremos conocer una flora y fauna característica completada con más de medio centenar de endemismos.

En definitiva un viaje que esperamos que disfrutes a cada paso de este nuestro sendero, "tu sendero".
Buen Viaje.

Descripción del Itinerario Ulella del Campo - Santuario de Monteagud

Longitud: 3,5km.
Tiempo estimado: 2 horas, 30 minutos.
Desnivel descendente: 650 m.
Dificultad: MIDE: 1-2-2

Iniciamos el recorrido en el mirador situado en el municipio de Ulella del Campo. Callejaremos un poco hasta salir a la C-3325 y dejaremos para coger un carril de hormigón a nuestra izquierda que nos conducirá junto a los depósitos de abastecimiento de las aguas del pueblo. Seguimos hacia arriba por una senda que rodea el cerro por la vertiente derecha la cual no dejaremos hasta desembocar en un camino de tierra durante unos 200 m, que seguiremos siempre en ascensión, ahora el sendero, trascurra esta vez por el margen izquierdo del cerro, y tras 2 km, aproximadamente y un pequeño giro a la derecha afrontamos el desnivel más en fuerte del recorrido, en tan solo 1000 m, hemos subido casi 400 m, de desnivel. A medida que ganamos altura el paisaje gana en belleza y extensión y disfrutaremos de la llamada Depresión Sorbas-Tabernas.

Llegamos a los pies del Santuario de la Virgen de la Cabeza, tras recorrer 3,5 km, con un desnivel acumulado de casi 700 m. Podemos subir un corto trayecto y visitar la ermita, donde podemos descansar y disfrutar de sus vistas o bien continuar hacia Benizálon.

DIPUTACIÓN DE ALMERÍA

JUNTA DE ANDALUCÍA

Andalucía

DIRECCIONES DE INTERÉS

Mancomunidad de Municipios para el Desarrollo de los Pueblos del Interior
Tf: 950 38 30 71
www.mancomunidadpueblosdelinterior.es

Apuntamiento de Ulella del Campo
Tf: 950 38 31 30
www.ulella-delcampo.es

Diputación de Almería
Tf: 950 21 11 50
www.dipalmeria.org

Federación Andaluza de Montañismo
Tf: +34 954 28 13 40
www.fedamont.com

FEDERACIÓN ANDALUZA DE MONTAÑISMO

CONSEJO REGULADOR DE LOS PRODUCTOS DE ORIGEN DENOMINADO

CONCORDANCIA DE SENDEROS

In elk dorp staat een plaat met daarop de beschrijving van het stuk GR dat het volgende dorp verbindt.

Het witte gebouwtje links bovenaan de top van de berg is de kapel waar de eerste beklimming van de dag mij naartoe zal brengen.

